

25

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 4 stycznia 1964 r.

w sprawie zasad eksploatacji statków powietrznych.

Na podstawie art. 20 ust. 6 i art. 22 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia stosuje się do wszystkich statków powietrznych oraz do organizacji państwowych, społecznych i osób eksploatujących te statki.

§ 2. 1. Organizacja państwowa lub społeczna albo osoba eksploatująca statki powietrzne, zwana dalej „użytkownikiem”, powinna zorganizować i prowadzić bieżący nadzór operacyjny nad ich eksploatacją. Zasady sprawowania tego nadzoru zatwierdza Minister Komunikacji.

2. Do wykonywania nadzoru (ust. 1) może być wyznaczona tylko osoba, która posiada:

- 1) co najmniej 4-letnią praktykę w zakresie eksploatacji statków powietrznych u przewoźnika lotniczego oraz odpowiednie kwalifikacje określone w odrębnych przepisach, jeżeli ma nadzorować eksploatację związaną z przewozem lotniczym.
- 2) co najmniej 2-letnią praktykę w zakresie eksploatacji statków powietrznych oraz odpowiednie kwalifikacje określone w odrębnych przepisach, jeżeli ma nadzorować eksploatację inną niż związaną z przewozem lotniczym.

3. Przy wykonywaniu swych obowiązków osoba określona w ust. 2 powinna stosować się do poleceń i ustaleń:

- 1) organów ruchu lotniczego,
- 2) lotniczej służby meteorologicznej,
- 3) lotniczej służby łączności.

§ 3. 1. Użytkownik powinien ustalić minimalne bezpieczne wysokości lotów dla każdej trasy, na której wykonywane są loty regularne jego statków powietrznych. Wysokości te powinny być określone jako wysokości bezwzględne.

2. Minimalne wysokości lotów, ustalone zgodnie z przepisem ust. 1, nie mogą być mniejsze od wysokości ustalonych przez właściwe władze lotnicze państwa, w którego przestrzeni powietrznej mają się te loty odbywać, chyba że te władze udzielią zezwolenia na odstępstwo od powyższej zasady.

§ 4. 1. Użytkownik powinien ustalić do swego użytku minima meteorologiczne dla każdego lotniska stale przez niego używanego.

2. Użytkownik powinien ustalić dla każdego lotniska, które może być użyte przez jego statki powietrzne, a dla którego nie zostały określone minima meteorologiczne zgodnie z przepisem ust. 1, zasady, które będą stosowane przez niego dla określenia tych minimów. Zasady te zatwierdza Minister Komunikacji.

§ 5. Użytkownik w zależności od rodzaju lotu powinien sprawdzić:

- 1) czy pilot posiada wystarczające wiadomości o trasie, wzdłuż której ma wykonać lot, i o lotniskach, które będą użyte w tym locie, w tym wiadomości o:
 - a) terenie,
 - b) sezonowych warunkach atmosferycznych,
 - c) pomocach, służbach i danych meteorologicznych, łącznościowych i ruchowych,
 - d) pomocach nawigacyjnych, związanych z trasą, wzdłuż której lot ma być wykonany,
 - e) procedurach poszukiwania i ratownictwa,
- 2) w locie lub przy użyciu urządzeń symulujących, czy pilot jest dobrze zaznajomiony z użyciem takiego systemu zbliżania do lądowania według przyrządów, który może być wykorzystany w eksploatacji danego statku powietrznego.

§ 6. 1. Użytkownik powinien wyznaczyć na każdy lot jednego pilota do wykonywania obowiązków dowódcy statku powietrznego, przy czym wyznaczony pilot powinien posiadać:

- 1) ważną licencję zawierającą uprawnienia do pełnienia przez niego czynności dowódcy statku powietrznego oraz uprawnienia do wykonywania danego rodzaju lotów,

2) kwalifikacje sprawdzone zgodnie z przepisami ust. 3 i § 5.

2. Uczeń-pilot może być wyznaczony na dowódcę statku powietrznego w locie samodzielnym zgodnie z zatwierdzonym programem szkolenia.

3. Użytkownik powinien zapewnić, aby technika pilotażu w zakresie posiadanych przez jego pilotów w uprawnień oraz ich umiejętności postępowania w niebezpiecznych sytuacjach były sprawdzone przez osobę posiadającą ważną licencję z dodatkowym wpisem uprawnień instruktorskich, w drodze praktycznego wykazania tych kwalifikacji.

4. Sprawdzenie (ust. 3) należy przeprowadzać:

- 1) dwa razy w okresie jednego roku na każdym typie statku powietrznego, na którym pilot wykonuje loty — w odniesieniu do pilotów zatrudnionych na statkach powietrznych używanych do regularnego międzynarodowego przewozu lotniczego,
- 2) dwa razy w okresie jednego roku na najbardziej skomplikowanym typie statku powietrznego — w odniesieniu do pilotów wykonujących loty inne niż regularny przewóz międzynarodowy lub loty w krajowym przewozie lotniczym albo na statkach powietrznych o ciężarze do startu większym niż 5,700 kG,
- 3) raz w okresie jednego roku na najbardziej przydatnym do tego celu typie statku powietrznego — w odniesieniu do pilotów samolotowych, śmigłowcowych i szybowcowych,
- 4) w okresach i w zakresie ustalonych przez użytkownika — w odniesieniu do pilotów balonowych i skoczków spadochronowych.

§ 7. Użytkownik powinien zapewnić, aby każdy jego statek powietrzny użytkowany był zgodnie z zakresem użytkowania podanym w świadectwie sprawności technicznej oraz w instrukcji użytkowania w locie statku powietrznego.

§ 8. 1. Użytkownik powinien zapewnić, aby jego statki powietrzne w zależności od typu danego statku oraz warunków, w jakich lot ma się odbywać, były wyposażone w:

- 1) ważne i wypełnione dokumenty pokładowe,
- 2) niezbędną ilość paliwa i oleju, z uwzględnieniem odpowiedniego zapasu,
- 3) pokładowe przyrządy nawigacyjne, kontroli płatowca i silników oraz przepisowe oświetlenie,
- 4) urządzenia radiolączności zapewniające podczas lotu ciągłą łączność z organami kontroli ruchu lotniczego,
- 5) urządzenia radionawigacji zapewniające prawidłowe prowadzenie nawigacji podczas startu, lotu i lądowania,
- 6) urządzenia tlenowe dostarczające osobom znajdującym się na pokładzie statku powietrznego dostateczną ilość tlenu do oddychania, jeżeli lot ma się odbywać na wysokościach, na których korzystanie z tlenu jest niezbędne,
- 7) sprzęt ratowniczy niezbędny w razie konieczności opuszczenia statku powietrznego podczas lotu, po jego awaryjnym lądowaniu lub wodowaniu.

2. Przepisu ust. 1 pkt 4 i 5 nie stosuje się do:

- 1) spadochronów,
- 2) szybowców i balonów w lotach dziennych w przestrzeniach powietrznych poza przestrzeniami kontrolowanymi,
- 3) samolotów i śmigłowców o ciężarze do startu mniejszym niż 2,000 kG w lotach dziennych w przestrzeniach powietrznych poza przestrzeniami kontrolowanymi i mających wykonywać lot inny niż przewóz lotniczy.

3. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się w zakresie wymagań posiadania ciągłej łączności z organami kontroli ruchu lotniczego do statków powietrznych w lotach nocnych w przestrzeniach powietrznych poza przestrzeniami kontrolowanymi i nie służących do przewozu lotniczego. W tym

przypadku użytkownik powinien wyposażyć swe statki powietrzne w urządzenia zapewniające łączność radiową między statkiem powietrznym a kierownictwem lotów lotniska startu i lądowania.

§ 9. Zasady dotyczące:

- 1) przygotowania statków powietrznych do wykonania lotów,
- 2) ograniczeń użytkowania statków powietrznych,
- 3) wyposażenia statków powietrznych w urządzenia, przyrządy, oświetlenie i pomoce,
- 4) obsługi technicznej statków powietrznych,

- 5) kwalifikacji, składu i wyposażenia załóg lotniczych w zależności od użytkowanych tras lotniczych i lotnisk,
 - 6) kwalifikacji osób wykonujących bezpośredni nadzór nad eksploatacją statków powietrznych,
 - 7) wydawania instrukcji eksploatacyjnych dla statków powietrznych,
 - 8) dokumentów statków powietrznych
- zawierają „Szczegółowe przepisy eksploatacji statków powietrznych”, zatwierdzone przez Ministra Komunikacji.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1964 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*